

linger, derunder Trusler“. Dette at „strafbare Handlinger“ er kommet ind, gør jo imidlertid ikke Loven til en Straffelov, og jeg har derfor ikke ment at burde modsætte mig, at dette Udtryk kom ind; jeg nærer i Virkeligheden den Opfattelse, at hvis man tager praktisk paa Spørgsmaalet, vil det være ret utænkeligt, at nogen Landsret, saaledes som § 1 i øvrigt er formuleret, skulde ville internere nogen Person, der overhovedet ikke har gjort sig skyldig i en Handling, der kan betragtes som strafbar. Derfor gik jeg med til, at dette Ønske fra Venstre blev imødekommet — paa een Betingelse, som den ærede Ordfører nævnte: at man sikrede sig, at denne Lov kunde anvendes paa Personer, der er løsladt, naar der dog ikke er forløbet et Aar efter Løsladelsen.

Med Hensyn til denne Bestemmelse i § 1, 2det Stykke, har jeg egentlig ikke noget at føje til, hvad den ærede Ordfører sagde. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører gav en fuldt udtømmende Begrundelse af, hvorfor § 1, 2det Stykke, var kommet ind, og jeg kan ogsaa godt give ham Ret i, at hvis vi ikke havde haft § 6, vilde der blive større Anvendelse for § 1, 2det Stykke, end der nu bliver. Jeg kan berolige den ærede Ordfører med, at der under alle Omstændigheder vil blive, som han sagde, udvist stor Diskretion ved Benyttelsen af § 1, 2det Stykke. Det er jo overhovedet ikke for sin Fornøjelses Skyld, at man griber ind i Forhold som dem, der her er Tale om; og hvor man ikke af Hensyn til Samfundets Beskyttelse finder det nødvendigt, eller hvor man ikke mener, at Betingelserne efter § 1, 1ste Stykke, er til Stede, der vil man naturligvis heller ikke fra Justitsministeriets Side gribe ind. Men omvendt: hvis det drejer sig om Tilfælde, hvor vedkommende Person tidligere har udvist uforkvarlig Optræden, begaaet strafbare Handlinger paa dette Omraade o. s. v., vilde man jo ikke opfylde sin Pligt overfor Samfundet, hvis man ikke lod Domstolene afgøre, hvorvidt en saadan Person burde interneres, eller hvad der skulde gøres overfor ham.

Jeg tror derfor ikke, at der i og for sig nu er nogen Uenighed om hele denne Sag. Det eneste, der kan siges ikke at være fuld Enighed om, er, hvilket Grundsyn man skal anlægge paa disse Forhold. Venstre og det konservative Folkeparti synes tilbøjelige til at sætte det skønneste Retsgode, Friheden, i Højsædet eller som Udgangspunkt, medens jeg og mit Parti unægtelig synes, at hvor det drejer sig om grove Sædelighedsforbrydelser mod Kvinder og Børn, er

det mindre Hensynet til at krænke vedkommendes Frihed, end det er Hensynet til at beskytte Samfundet, der maa være det afgørende.

Ordføreren (Godskesen): Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg overordentlig stærkt vilde beklage, hvis mine Udtalelser før var blevet forstaaet saaledes, hvad enkelte Bemærkninger af den højtærede Justitsminister kunde tyde paa, at jeg vilde mene, at det høje Folketing havde handlet under Panik. Det har jeg ikke paa nogen som helst Maade villet antyde. Jeg tvivler ikke paa, at Folketinget har skænket Sagen den roligste og modneste Overvejelse. Men det, jeg tænkte paa, var Forholdene udenfor Rigsdagen. Jeg tror bestemt, at jeg brugte Udtrykket Offentligheden og den offentlige Mening, og i hvert Tilfælde var det, jeg tænkte paa, ikke det, der kom frem i Rigsdagen, men det, der kom frem i Aviser, paa Møder og gennem Adresser, og i saa Henseende tror jeg nok, jeg har et rigt Materiale til Støtte for, hvad jeg sagde om, at der herskede Panikstemning.

Jeg skal blot til den højtærede Minister angaaende Realiteten sige, at jeg tror visselig, jeg kan hævde at have lige saa lidt Sympati som den højtærede Minister for de Personer, her er Tale om. Jeg vil paa ingen Maade hverken direkte eller indirekte opmuntre dem eller give dem Anledning til deres fortsatte Virksomhed. Men Forholdet er det, at det almindelige Retsmiddel, som Samfundet har mod Forbrydelser, selv mod de groveste og modbydeligste, er Straffen, det er den, man har at holde sig til, og man maa derfor være i allerhøjeste Grad betænkelig ved de præventive Midler, som ikke er Straf, men som uden at have Straffens Karakter gør stærke Indgreb i den personlige Frihed.

Justitsministeren (Steincke): Jeg tror ikke, jeg tog fejl, naar jeg opfattede det ærede Medlems første Udtalelser saaledes, at de sigtede til, at der ogsaa under Folketingets Behandling havde hersket en vis Panikstemning, som havde paavirket denne Behandling. Imidlertid faar jo Fortrykket vise, om jeg har haft Ret eller ikke. Hvis det ikke var det ærede Medlems Mening at give Udtryk for en Opfattelse, der gik i denne Retning, indser jeg heller ikke, hvorfor der er Grund til at gaa ud fra, at det Forslag, som Folketinget vedtog med 81 Stemmer mod 46, i og for sig ikke bød et tilstrækkelig godt sagligt Grundlag. Det er jo imidlertid ikke nødvendigt at diskutere